

ב. שחט בחוץ והעלה בחוץ – חייב הן על השחיטה (כדילפינן לעיל קו מריבוי הכתוב) והן על ההעלאה (ואלהם תאמר לערב פרשיות).

ג. מלק בפנים והעלה בחוץ – חייב על ההעלאה, שהרי מעלה דבר הראוי לפנים.

ד. מלק בחוץ והעלה בחוץ – לסתם משנתנו, פטור לגמרי. ולרבי שמעון (בברייתא דאבה דשמואל) – חייב. נראה לכאורה שלר"ש חייב רק על ההעלאה. ואולם בשפ"א צידד בזה שמא חייב אף על המליקה.

קפו. מה דין השוחט והמעלה קרבן באופנים הבאים:

א. שחט בפנים בלילה והעלהו בחוץ.

ב. שחט בחוץ בלילה והעלהו בחוץ.

א. שחט קרבן בפנים בלילה והעלהו בחוץ; לרבי יהודה פטור כיון שאינו ראוי בפנים, ולדבריו אפילו עם עלה – ירד. ולרבי שמעון חייב, שסובר אם עלה – לא ירד.

לדברי זעירי, תנא קמא דמתניתין נקט כרבי יהודה. וכן פסק הרמב"ם (מע"ק יח, יז). ורבי יוחנן (פד-פה) אמר לחייב, והשיבו על דבריו.

ב. שחט בחוץ בלילה והעלה בחוץ – חייב שתים, על השחיטה ועל ההעלאה.

כן היא שיטת רש"י ותוס' והרמב"ם. ואולם להראב"ד אינו חייב אלא כשהעלה ביום. וכן בשחיטה, נראה שלשיטתו אינו חייב אלא כששוחט בחוץ ביום (עפ"י קרן אורה; בית זבול ח"ב כט, ה. ו. וע"ע או"ש מע"ק יח, יז).

דף קיב

קפו. המפריש חטאתו ואבדה והפריש אחרת תחתיה ונמצאה הראשונה והרי שתיהן עומדות; או שהפריש מלכתחילה שתי חטאות לאחריות, מה דינו באופנים דלהלן:

א. שחט שתיהן בחוץ.

ב. אחת בפנים והשניה בחוץ.

ג. אחת בחוץ והשניה בפנים.

המפריש חטאת ואבדה והפריש אחרת תחתיה ונמצאה הראשונה, או הפריש מלכתחילה שתי חטאות לאחריות;

א. שחט שתיהן בחוץ – חייב על כל אחת ואחת, שהרי כל אחת מהן ראויה היא לפנים בשעה ששחטה.

ב. אחת בפנים ואחת בחוץ – פטור, שכששחט הראשונה בפנים שוב השניה אינה ראויה להיקרב בפנים אלא דינה במיתה. ואולם לדעת רבי (וכן דייקו מלשון סתם מתניתין) אין הדברים אמורים אלא בחטאת שהיתה אבודה בשעת הפרשת האחרת. [ולחכמים, אף בשעת שחיטת האחרת], אבל מפריש שתי חטאות לאחריות ושחט האחת בפנים ואחת בחוץ – חייב עליה שהריהי כשרה לעולה בפנים. ודוקא בשעיר חטאת, אבל נקבה הלא אינה ראויה להיקרב עולה בעצמה.

וכן הדין בכל מקום שדינה ברעיה ולא במיתה (עתוס').

ג. אחת בחוץ והשניה בפנים – חייב על החיצונה. והפנימית מכפרת.

פרק ארבעה עשר

קפת. א. באלו תקופות היו ישראל מותרים להקריב בבמות, איש כל הישר בעיניו, ובאלו תקופות נאסר להם?
ב. היכן נאכלים קדשי קדשים והיכן קדשים קלים, בכל אותן תקופות?

א. עד שלא הוקם המשכן היו הבמות מותרות [ועבודה בכורות]. משהוקם המשכן נאסרו הבמות [ועבודה בכהנים]. באו לגלגל הותרו הבמות. באו לשילה – נאסרו (כי לא באתם עד עתה אל המנוחה – זו שילה. כדברי רבי יהודה. ואילו רבי שמעון חולק בברייתא והקשו על שיטתו. להלן ק"ט.). באו לנוב ולגבעון – הותרו. באו לירושלים – נאסרו ושוב לא היה להם התר (ואל הנחלה).

א. נמצא בשלשה מקומות היתה במה גדולה; בגלגל בנוב ובגבעון, ואז הותרו גם במות קטנות, במות יחיד. ובירושלמי (מגילה א, יב) נתנו סימן; כל זמן שהארון מבפנים, כלומר נתון במקומו – הבמות אסורות. ואז היה נקרא 'אהל מועד' או 'מקדש'. ובזמן שלא היה שם הארון – נקרא 'במה גדולה' (ע' תוספתא פ"ג).

יש אומרים שמשכן שילה, בזמן שהארון נשבה – בימי עלי – היה נחשב 'במה גדולה' (ע' בספר הערוך 'במה'; ר"ח מגילה ט:). ונסתפקו בירושלמי (מגילה א, יב) האם באותו זמן הותרו הבמות הקטנות. ומצינו בכתובים שהיו מקטירים בבמות בזמן שילה, כאשר הארון היה עומד במקום אחר (ע' משך חכמה פ' ראה).

ב. כולם בכלל מצות ועשו לי מקדש (עפ"י כסף משנה ריש הל' בית הבחירה).

ג. יש אומרים שלפי הדעה שקדושה ראשונה קידשה לשעתה ולא לעתיד לבוא, הבמות מותרות לאחר שחרב הבית. ויש חולקים (ע' מגילה י ותוס' שם).

ב. במשכן שבמדבר; קדשי קדשים נאכלים לפני מן הקלעים וקדשים קלים בכל מחנה ישראל. בגלגל; קדשי קדשים נאכלים לפני מן הקלעים וקדשים קלים בכל מקום (שבטלו הדגלים והיו הולכים בכל הארץ לכבשה ולא היתה חנייתם סביבות המשכן ובטלה קדושת מחנה ישראל. רש"י). בשילה; קדשי קדשים נאכלים לפני מן הקלעים וקדשים קלים [ומעשר שני] בכל הרואה. בנוב ובגבעון; קדשי קדשים נאכלים לפני מן הקלעים וקדשים קלים בכל ערי ישראל (שהרי בכל מקום הוא עושה במה ומקריב). בירושלם; קדשי קדשים נאכלים לפני מן הקלעים (= בעזרה) וקדשים קלים ומעשר שני לפני מן החומה.

דף קיג

קפט. א. האם ארץ ישראל בדוקה מטומאת התהום – (טומאה של מת הקבור בה ואין אדם בעולם יודעו)?

ב. האם ירד מכול בא"י?

ג. אלו היו מחוץ לתבה ולא מתו במבול?